

ЛІСТОПАД

1981

Виходить з січня 1927 р.

№ 21 (1111)

Ціна номера 20 коп.

Київ

Ч

Е

Р

Е

Ч

І

Мал. В. ШИРЯЄВА

Хліб — це наше багатство. Треба виводити на чисту воду тих безвідповідальних, байдужих людей, котрі по-варварському ставляться до хліба.
(3 листів до редакції).

Колобок: То тепер мене викинули на смітник, а колись про мене казки розказували!..

МИРДО

Зарплати

Дармойд, як відомо, — це такий тип. Непотрібний, як сарана. У дармойда є голова, ноги, руки, очі. Словом, усі ознаки людської подоби. Єдине, що його відрізняє від людини — великий рот і ще більший шлунок. Шлунок і рот дармойду замінюють усе: голову, руки, мозок, думки. Дармойд, кажуть, слунком наявіть думає. Але ще, звичайно, за умови, коли шлунок порожній. Думає, де і за що поїсти. Як тільки слунок наповнюється — дармойд думати перестає. Його не цікавлять ні театри, ні книжки і, безперечно, ось цей фелетон. Він його читати не буде. Та й пишеться він не для дармойда.

Будь-яку людину можна закликати до совіті, настрахати її доганами, звільненням з роботи, врешті-решт, тюремо-в'язницею. Людина, яка б вона не була, прислухається, задумается, почне вправлятися. Щоправда, е такі люди, котрі не бояться, кажуть, нічого,

але бояться сміху. Дармойд і сміху не боїться. Він боїться одного — праці. Праці, яка б дармойда наблизила до людини. Але яким чином ти примусиш дармойда працювати? До совіті його не закличеш: у нього її нема. З роботи не звільниш: він і так не працює. Посадиш у в'язницю? А він каже:

— Мені цього й треба. На шармак їсти дають. Теплим чаем поять. Дах над головою є. Ліжко, хоч і нарами називається, але все ж не гола долівка. Дармойд, як бачите, філософствує. Це як він сидить. І це як його годують. Потім дармойда випускають, бо думають, що твори його виправить і він почне сам на себе працювати. Еже ж!

— Від роботи коні дохнуть! — відповідає дармойд на всі пропозиції. — А я х не кін.

Дармойд багатолікий. Дармойд різний. Дармойд класифікується. Серед дармойдів є, наприклад, інтелектуали.

Інтелектуали-книголюби. Ті круться здебільшого біля букиністичних магазинів і на «чорному» книжковому ринку.

Часто навіть з «дипломатами» в руках. Крутиться і ніби самі у себе занеплюють:

— «Королева Марго» потрібна?

— «Женщина в белом», «Королі капуста» нада?

Е й інший різновид дармойда. Дармойд-автолюбителі. Цей круться під автомагазинами і біля станцій техобслугування. Сьогодні він особливо масовий.

Трапляються й дармойди, про яких кажуть: «Дармойд на ший». Це як чиркабло. На ший батьків, на ший бабусь. Ці, як інші дармойди, міцні здоров'ям. Колір шкіри — молоко з синичками. Візьміть, пріміром, Миколу Куковальського з провулка Коловийського, 16. Пиячить, хуліганий. У вільний від сидіння час. Решту сидить: то за дармойдство, то за хуліганство.

— Так і життя проходить, — посміхається він, називаючи таке паразитування життям.

Від Куковальського не відстає Швандур Євген з вулиці Межевої, 15. Цей взагалі не знає, що таке робота.

Є дармойди — «коти» і «кішечки». Це зовсім інший тип. Він не схожий ні на хулігана, ні на штетинистого бродягу чи м'ягкого аліментника. Це дармойд-кращень. Він живе за рахунок біжньої. Тобто тієї дамочки, яка праце, а дармойд-кіт туляться коло неї за харчі...

Дармойди-кішечки навпаки: вони живуть за рахунок своєї молодості, краси і дядів з тугими гаманцями. Для прикладу візьмімо Марину Костильну. Її адреса: країща дніпровські пляжі і готелі міста Києва.

Є дармойди святі. Святі і віруючі. Приміром, дармойд на кличку «Тарган». За паспортом Ярослав Костенко. Цей «святий віруючий» навіть власного «Москвича» має: 15—43 КУЧ. Маршрут його пролягає від вулиці Ворошилова, 6-а, де він проживає своє «святе життя», до Печерської Лаври, Софії, Володимирського собору. Продає біблії, молитовники, псалтири, іконки, але не гайде й іноземними штанами, біостальтерами, трусиками, торбами. Ще й ображажається, особливо, коли в сферу його діяльності втрачаються, як він каже, «еретики». Це сімейство Дзюменіків: Володимир (Водя), Михайло (Мія) і сестра Віра (Лібідь) з вулиці Ентузіастів, 23. Ці в три пари інколи й «Таргана» затикають за пояс.

Розсоха Сергій — дармойд широкого профілю. Живе по вулиці Шорса, 5, але його постійна прописка під готелями: «Мир», «Лібідь», «Дніпро», «Русь». Бере все, аби лише від інтуриста.

І останній тип дармойда. Мандрівний «санітар». Це, як правило, аліментники, бродяги. Живуть на вокзалах, у вербозозах, у норах. Навіть на звалищах смітників у районі села Пирогово. Чистячи ті смітники разом із воронами. Збирати посуд, металобрухт, макулатуру. Запевнюють, що виконують чисту роботу. Типовими мандрівними дармойдами є: Куценко Григорій (адреса: під київськими каштанами), Валентина Журавльова, Жанна Котова та інші.

Ось такий дармойд: багатолікий і різновидний. Він обрадає супільство, живе за його рахунок. З дармойдів же й плодяться, бо голод — не тітка, і злодії, і скептикі, і бандити. Дармойд на сьогодні ще таки є та єї. Їх, як кажуть, вистачає. І це тоді, коли біля кожної прохідної фабрики і заводу — оголошення:

«ЗАПРОШУЄМО НА РОБОТУ!»

А може, досить запрошувати? Влаштовувати? Попереджати? Направляти? Порушувати? Оформляти? Публікувати? Словом, панькаться. Може, простіше буде б їх усіх зібрати... На думку купу... Дармойдську купу. Хай би там жили...

А втім, це лише думки вголос. Давайте над цим подумаемо разом.

О. ФЕДОРЧУК.
м. Київ.

МОТОРНА ОСА

- І сміх, і гріх, і чудеса —
Керує вуликом Оса.
- Нелегко, — мовить, — завом бути.
- І справді, спокою не зна:
Усе, що Бджоли принесуть,
Встигає заносити одна...

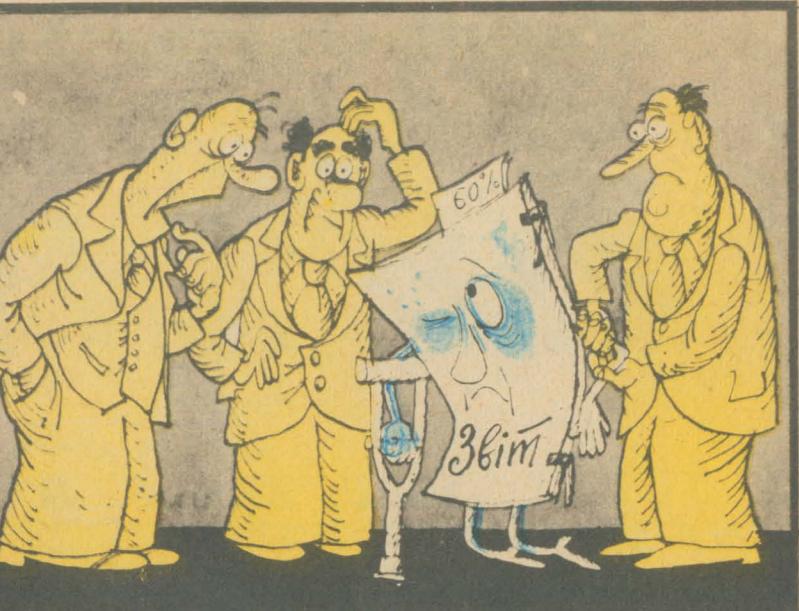
ЯКЩО ЧЕСНО...

- Що не кажкіть, я вмію жити, —
Петро хвалився часто.
- Якби вмів чесно говорити,
Сказав би: вмію красти...

ХВІСТ СУМНІВАЄТЬСЯ

- Лисиця мовить Борсуку:
— Спіймали Зайця в курнику,
Жирненьку він поупив курку,
За це йому порвали шкурку,
Таку я, друже, чула вість.
- До чого докотився Сірий!..
Борсук рудій: «Тобі я вірю,
Та сумнівається мій хвіст».

Анатолій ГОРПИНИЧ.

— Якийсь він занехаяний та непоказний...

Телеграфне гентство **ШЕРЦЯ**

ЦІКАВА СТАТИСТИКА

КІЇВСЬКА область. Спец. кор. ТАП передає: у місті Таращі мешканці вулиці Чапаєва за два роки жодного разу не викликали додому лікаря. Це пояснюється так осібливим витриналістю «чапаєвців», яким, що техніка рібомеліоративної станції, яка тут розміщується, повністю розбилла дорогу. І по ній — ні проїхати, ні пройти.

ТРАКТОР-ВЕРТОЛІТ — ТЕХНІКА МАЙБУТНЬОГО

Новий вид сільськогосподарської техніки — трактор-вертоліт — випробовується в майстернях колгоспу імені Шевченка Великописарівського району на Сумщині.

Створення такої машини — справа надзвичайно складна й копітка, — пояснили кореспондентам ТАП сільські рационалізатори. — Можливо, вона розтягнеться аж на кілька років. І все одно ми сподіємось, що наш винахід почне діяти значно раніше, аніж керовані О. А. Ломакою пересувна мехколона № 145 закінчить будівництво дамби між селами Братениця і Шевченка, розпочате ще в 1978 році. Зі створенням літаючого трактора у тій дамбі взагалі відпаде необхідність: постійний з'язок між двома селами буде забезпечено за будь-якої погоди!

— Поговорили — і досить! Треба переходити від слів до діла. Хто хоче висловитися з цього приводу?

Мал. М. ОГНІВІЦЕВА

ІРОНІЗМИ

- Увійти в чие-небудь становище завжди легше, ніж вийти з нього.

- Навіть світлі думки навідувались до нього з «чорного ходу».

- Парадокс: скромність прикрашає людину, але скромні люди не люблять прикрас.

- Після того, як все стане на своє місце, дехто не знаходить собі місця.

- Він завжди там, де важко, але никому від цього не легче.

- Якщо лаври не дають спати, зверніться до лікаря.

Аркадій ЛЕВ.

— А ковбасу тоді ми знайшли біля огорожі м'ясокомбінату, з тильного боку, — казку я.

— Вірно, — підтвердив Гудзик. — Там справді м'ясокомбінат.

Після цього Дмитро Гудзик щось вельми задумався, весь час мовчики і тільки перед тим вже, як повертали до свого будинку, тихенько прошептали сам до себе:

— Все ясно. Треба...

На другий день Дмитро Гудзик із нами не йшов, на третій також. Це стурбувало нас. Що з ним? Може, захворів? Може... Вирішили сходити додому, вияснити.

Зустріла нас його дружина Мотря Євдокимівна.

— Прийшов оце з роботи, — сказала вона, — мовчазний якісий. Всю ніч не спав, крутився, а вранці підхопився і каже — попрощувайсь сьогодні у чергову відпустку, пойду в Тольятті. Я, звичайно, запитала, чого це тобі туди несе. А він відповідає, що мені, мовляв, обов'язково потрібно походити трохи біля автомобільного заводу. І того ж вечора поїхав...

Ми з Іваном Сосонкою мовчики переглянулися, посміхнулися, а коли вийшли на вулицю, Іван і каже:

— Мене одне лиш турбує: взяв він з собою захисну каску чи ні? Все-таки автомобіль — це ж не кастрюля. І тим більше не ковбаса.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.
м. Боярка
Кіївської області.

ГУМОРЕСКА

— А що знаходиться отут, за нею? — кивнув Дмитро Гудзик на огорожу, що тягнеться вздовж вулиці.

— Там! — перепітав Іван Сосонка. Потім подумав трохи і раптом весь аж засяяв від здогадки:

— Так тут же, хлопці, цех, що випускає металевий посуд. І як же це я зразу не вітропав? Скорі перезмінка. От і готується вже дехто, щоб не йти впорожні додому.

— Ось тепер його можна й керівництву показувати!

Високий чоловік у чорному фраку виходить на сцену. Він ставить свій сючий циліндр на столик, накидає туди різного мотлоху і накриває зверху носовиком. По тому плеще в долоні, зісмикує хустинку і дістає з циліндра живого зайця. Глядачі бурхливо аплодують...

Упродовж століття пригощає нас цирк фокусом про зайця з циліндра. Проте з недавнього часу подекуди почалися спроби поставити виробництво отих зайців на промислову основу. І хоча справжньою зайчатиною тут і не пахне, дещо у цьому плані справді придумали.

Робиться це приблизно так. Входить високий чоловік у синьому комбінезоні в цех, бере старе ганчір'я (таке самісінке, як для виробництва зайців у цирку), кладе — ну, скажемо так — у залізний ящик — і виймає... набивний килим, що виграє усіма барвами веселки. Нова порція ганчір'я — новий килим. Тобто, якщо виробництво зайців у цирку штучне, то тут — потокова лінія. І ніяких оплесків не треба.

Ви же здогадалися, що мова йде про переробку утильсировини — справу дуже для всіх нас потрібну і вигідну.

Отаким порядком, переробляючи всякий непотріб, чоловік у синьому комбінезоні одержує і дарує нам безліч необхідних і корисних речей. Починаючи від лінолеумних плиток, попит на які не зменшується, до паперу, на якому надрукують задля окраси наших книжкових шаф бессмертні твори Дюма-батька, про сина я вже не кажу.

До речі, про книжкові шафи. Киньте оком на вашу домашню бібліотеку. Трішечки уяви — і перед вами

замість барвистих палітурок зашумить вітами невеличкий гайок. Задля вашої насолоди він припинив своє існування, а його дерево компактно розмістилося на полірованих полицях.

А гайок можна було б зберегти. Кілька років тому почали в деяких книжках друкувати на останній сторінці таку собі відозву, де роз'яснювалося: кожні шістдесят кілограмів макулатури зберігають від вирубки одне дерево, яке виростає протягом 50—80 років. Закликаємо, писали автори звернення, активно сприяти заготівельним організаціям у збиральні макулатури. Це, мовляв, дасть можливість збільшити випуск потрібної населенню літератури.

Подбавши про моральний бік справи, заготівельники почали думати про матеріальний, і це цілком віправдано. Прийомна ціна кілограма паперу усього дві копійки, ганчірок — трохи дорожче. Порожніх пляшок на пуд набереш — тут до червінця потягне, а пуд паперу — 32 копійки, як не крути. Здавачам паперового і ганчір'яного мотлоху для заохочення їх корисного ентузіазму почали продавати товари підвищеного попиту — скажімо, кришталеві вироби. Інколи, щоправда, недоладності на цьому фронті теж мають місце. Щоб придбати, пряміром, кришталеву чарку, треба здати 14 кілограмів ганчір'я. Посуд же прийнято купувати дюжинами, півдюжинами. Де ж іх, ганчірок, набереш стільки...

Але справа з мертвової точки зрушила. Особливо після того, як запровадили систему обміну макулатури і ганчірок на талони. Здав 10—20 кілограмів — одержай можливість купити підвищеного попиту книгу. Взаємовигідно стало.

...І все-таки простягає руку чоловік у синьому

комбінезоні, щоб узяти чергову порцію непотрібного для переробки на потрібне, і хапає пальцями порожнечу. Він — по інстанції:

- Де сировина?
- Немає, — відповідають.

— Чому?

— Заготівельники підводять. Взяли хоча б і Полтавську область. На 40—50 процентів завдання по заготівлі вторсировини виконується...

— Чому?

Ох, це «чому»... На одне відповіси, а замість нього десять нових з'явиться.

Візьмемо для прикладу макулатуру й ганчір'я. Згідно з нормами, прийомний пункт вторсировини має обслуговувати 6—7 тисяч чоловік. Тобто, коли говорити про Полтаву, їх має бути не менш, як штук сорок. А є... два. Та ті розташовані у таких сараях, куди, вибачте, гідко заходити. Є ще два пункти — на автомобілях, дрейфують вони у нових мікрорайонах міста, справу свою роблять, але щоб ситуацію в цілому виправити — тут вони, звичайно, не в змозі.

— А чому (от бачите, ми ж казали!) не відкрити нові приймальні пункти? — запитає допитливий читач.

Заготівельники готові: «Дайте нам дислокацію на 62 приймальні пункти, щоб з перспективою на десятиріччя уперед», — з таким проханням звернулися вони в управління головного архітектора міста. Це — програма-максимум. А де поставити два приймальні пункти — вкажіть негайно...

І щоб не шарпнулися від звілкі до страховинного вигляду приймальних пунктів вторсировини міські органи власті, показали заготівельники фотографії, виконані на кольоровому папері, — дивіться, мовляв, якими вони будуть: вигляд ізсередини і ззовні. Нічого ганебного для пейзажу, якраз, навпаки, а сучасний інтер'єр, що швидше нагадує інтер'єр бару, дозволить спілкуватися здавачеві не з зарослим тижневою щетиною приймальніком, з недопалком у зубах, а з симпатичними, приємно одягненими дівчатами з намінікюренами нігтиками.

І що ви думаете? Таке враження складається, що не місце для розміщення приймальних пунктів попросили вказати полтавських архітекторів, а визначити, де знаходиться пуп Землі. Не вирішується, одним словом, питання.

Відтак — куди ті, макулатуру? Куди старі газети та журнали, зашпортані до неможливого для дальнього використання підручники (а скільки є паперового мотлоху — старі листівки, використані абонементні талони, картонні коробки від покупок, пакети і т. д., і т. п.) — куди? У пельку сміттєвоза. Хай гніє на міському смітникі.

Але ж можна паралельно, так би мовити, з сміттєвозом пустити машину, яка збирала б від населення паперовий і ганчір'яний непотріб, більшість людей залюбки віддала б його просто так, без усякої винагороди, аби позбутися, — знову встряє у розмову досвідчений читач.

Можна, чому б ні. Але — транспорт?.. Тими двома машинами, якими володіє Полтавське виробничо-заготівельне підприємство «Полтававторресурси», міста не обідеш. А Кременчук, а Комсомольськ-на-Дніпрі, які теж входять у його зону обслуговування?

Та врешті-решт, якщо навіть вирішиться питання з транспортом, — де зберігати зібране? Потрібні складські приміщення. Бо при нинішньому стані речей полтавські заготівельники реально працюють не на заводі по переробці вторсировини, а на той же міському смітникі. Місяцями лежить зібране просто неба...

Увесь цей заплутаний клубок проблем вища організація — Головпостач УРСР — вирішила розв'язати одним махом: побудувати поблизу Полтави завод по переробці старих шин і базу концентрації макулатури на 10 тисяч тонн на рік із перспективою розширення потужностей майже вдвічі. Причому, в комплекс будівництва мають входити і житло для працюючих, і підприємства соцкультпобуту.

Ще чим підігріває інтерес до новобудови Головпостач УРСР: левова частка продукції заводу розподілятиметься на місці.

— Нам це ні до чого, — кажуть полтавці, — ми області сільськогосподарська.

— Так один лише вид продукції заводу по переробці шин — плитки для покриття підлоги в тваринницьких фермах — це ж яка економія лісу, крім того — гігієна, культура виробництва!

— Не треба, — каже заступник голови облвиконкому по капітальному будівництву тов. Б. В. Середа.

Отже, якщо скористатися вже наведеною алегорією, у циліндр фокуснику покласти на Полтавщині є що. Але заєць не з'являється. Тобто, його не поспішають звідти дістати.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— От лих! А мені так хотілося показати тобі, онучку, справжні підберезовики...

П. ЯБЛОНОВСЬКИЙ.
м. Полтава.

— Знову ти, Іване, замість авансового звіту записи гри в преферанс даєш!

Вирішив я почистити килим. Скрутив його в рулон, уже було нав'ючився, коли заходить сусід:

— Куди зібралися? — цікавиться.
— Та ось у хімчистку вирішив килим здати.

Сусід так глянув на мене, наче я щойно звалився з неба.

— Хіба ви нічого не чули? — чомусь передишов він на шепті. — У хімчистці тепер такі чудеса творяться... Бував, здає чоловік килим, шубу, а вони там раз — і пропали. І кукурікай після цього... Звичайно, повертають власників певну суму грошей. Але килим не відразу й купиш... Тому дехто й гріє на цьому руки...

— Це вже ви передали куті меду, — відповідаю. — Не може річ пропасті безслідно. Ну, я розумію, Бермудський трикутник — загадка природи. А от щоб у хімчистці... Врешті-решт, у нас є відповідні органи, які швидко можуть встановити, коли і ким та чи інша річ поцуплена...

Одне слово, не послухався я сусіда і відніс свій килим до найближчого приймального пункту хімчистки. І знаєте, вже наступного дня мене охопила тривога. Бо наступного дня ранкова пошта до нашої редакції принесла листа. Житель села Лошарівки Нікопольського району Дніпропетровської області Олександр Олександрович Семенченко здав у місцевий приймальний пункт хутряну куртку. Там пообіцяли, що через тиждень-другий вона буде як нова. А минуло багатенько часу, а про куртку — ні слуху, ні духу.

Коли у Олександра Олександровича урвався терпець, поїхав він до Нікополя.

— Ваша куртка пропала, — наче мокрим рядном накрили його працівники фабрики хімчистки «Кристал».

— Як пропала? — не повірив О. О. Семенченко.

— А ми й самі не знаємо, — розвели руками побутовики. — Хочете, ми вам гроши повернемо?

— Хіба ж я вам гроши давав чистити?

Тільки після довгих переговорів Олександр Олександрович зрозумів, що хутряної куртки йому більше не бачити.

Сів він тоді і написав листа прокурору

«Мое — мое і державне — мое!» — за таким принципом діяли деякі працівники Городоцького коопунівермагу (Хмельницька область). Тому вони впевнено розпоряджалися товарами універмагу, як своїми власними. А в результаті на прилавках з'являлися явно вже пошкоджені речі. Практикували меткі ділки й привласнювання товарів з магазину по продажу речей за заниженими цінами, пояснюючи це тим, що беруть, мовляв, у борг. Старший же ревізор Кам'янець-Подільського контролно-ревізійного відділу облспоживспілки Костецький не помічав цих незаконних дій. Та й як він міг не заплющти на це свої очі, коли й сам «брав у борг» товари з магазину? Ось які чудернацькі факти повідали редакції у своєму листі жителі м. Городка.

Перевірка підтвердила наведені в листі факти. Як повідомив редакції заступник голови правління Хмельницької облспоживспілки тов. Овчаренко А. Г., винні понесли заслужене покарання. За порушення правил радянської торгівлі Л. Т. Вандоляк, яка тимчасово виконувала обов'язки директора універмагу, оголошено суверу догану, а касира П. А. Оседця з роботи звільнено. За нестачі та відсутність належного контролю з роботи звільнено також завмагазином М. Г. Закордонську та старшого ревізора В. В. Костецького.

Матеріали ревізії передано у прокуратуру району.

МІЗЕРНИЙ ПРОЦЕНТ

міста Нікополя Л. К. Ковгану. Так, мовляв, і так, у мене в хімчистці пропала куртка. Це непорядок.

Відповідь з прокуратурі не забарилася. Вона була короткою і малозрозумілою. Тов. Ковган Л. К. повідомляв скаржнику таке:

«На Вашу жалобу сообщаю, что администрация фабрики хімчистки приняла решение выплатить Вам стоимость пропавшей куртки согласно сделанной Вами оценки куртки при сдаче ее в хімчистку и указанной цены в квитанции...»

Словом, повідомляв про те, що О. О. Семенченку було відомо і без прокуратури. А куди пропала куртка, хто в цьому винен — ні слова.

Про все це і написав Олександр Олександрович до нашої редакції.

— Куди поділася куртка? — перепи-тав мене Л. К. Ковган, коли я прибув до Нікополя. — Дуже важко встановити. Взагалі, це поодинокий випадок на фабриці... Можливо, річ хтось і вкрав, а можливо, вона просто пропала...

— А як же ви розглядали скаргу? Показали мені течку. А в ній лише

лист О. О. Семенченка і відповідь директора фабрики І. О. Муравйова, який запевняв прокуратуру, що скаргу розглянуто на оперативних зборах працівників і комісією якості.

Коли ми приїхали на фабрику «Кристал», то нам так і не змогли показати протоколів оперативних зборів і засідання комісії якості. Ніхто до пуття так і не зміг пояснити, хто винен у пропажі, яких вжито заходів, щоб подібне не повторювалося.

То хіба після такого реагування на скаргу не зникаєтимуть на фабриці речі?

І вони зникають. Не знаю, якими даними оперував прокурор Л. К. Ковган, говорячи, що пропажа на фабриці — факт поодинокий. Але якби хтось із працівників прокуратури хоча б погортав журнал реєстрації скарг, то переконався б у протилежному. Пропадають піджаки, кофти, білизна, хутро...

До речі, не тільки в Нікополі, а і в інших містах — Марганці, Орджонікідзе, Дніпропетровську...

— Як же пояснити такі чудеса? — запитав я у І. Р. Карпенка — директора Дніпропетровського об'єднання «Прогрес», якому підпорядковані усі фабрики хімчистки області. — Дивіться, у громадянки Суботіні з Марганця пропав піджак, у Крижанової з Орджонікідзе — кофта, у Росохацької і Трубиціної з Дніпропетровська — сукні, у Войтової з Нікополя...

— Трапляється, трапляється, — не дав договорити Іван Романович. — І не тільки в нас. Чув, що і в Києві пропадають речі... Але зрозумійті: ми щороку виконуємо величезну кількість замовлень, а пропадає — мізерний процент. Тому для особливого занепокоєння у нас підстав немає...

Почувши таку відповідь, я відразу згадав про свій килим: «Повернуть чи не повернуть, потраплю я в отай «мізерний процент» чи не потраплю?», — завертілося в моїй голові.

В усякому разі, гарантії, що не потраплю, у мене не було, і після розмови з І. Р. Карпенком вона так і не з'явилася.

ВІСНОВОК

Усмішка

Перелічивши гроши, дружина спохмурніла.

— Минулого місяця було більше. Хіба тебе перевели в інший цех? — спітала чоловіка.

— Та ні.

— А чому менше приніс? У буфет заходив?

— І нога поріг не переступала.

— А де ж гроши?

— Прогресивку зняли.

— За що?

— За перекури. Розумієш, циркуляр якийсь там прислали, щоб менше діміли в робочий час. І от...

— Зро-зу-мі-ло. Відтепер ти й копіїки від мене не одержиш на цигарки, — зробила висновок дружина.

м. Камінь-Каширський.

Іван ТОКАРЧУК.

Дніпропетровська область.

М. ПРУДНИК.

СТАВОЧКИ з ПОДВІЙНИМ ДНОМ

І звідки в людей ота негативна звичка — роками зберігати непотрібні папери? Захаращувати ними особисті шухляди, шкатулки тощо?.. А потім і виникають усякі конфузи.

Ну, от погляньте. Погляньте на письмову відповідь за номером Ф/56, дану Городенківським райвиконкомом жителю села Острівець на Прикарпатті громадянину Ферентюку Івану Дмитровичу на його лист, адресований до журналу «Рідна природа». Що ми маємо у тій відповіді? Маємо, по-перше, визнання того факту, що справді, у колгоспі «Радянське Прикарпаття» ставки загальною площею 11 га давно не чистилися і не ремонтувались. Але, зазначається далі у відповіді, але... Процитуємо:

«В даний час тут проводяться земляні роботи, зокрема, викопано відвідну канаву, потрібно відремонтувати, а де й побудувати нові дамби. В 1979 році ставки даного господарства будуть почищені, поглибленні і здані в експлуатацію для зариблення їх в 1980 році.

Голова виконкому Й. М. КОМІСАРУК.

А тепер давайте перенесемо наші погляди на відповідь за номером Ф/198, дану тому ж таки громадянину Ферентюку Івану Дмитровичу тим же Городенківським райвиконкомом на його лист, адресований до редакції журналу «Перець» (цитуємо два останні речення):

«Для відновлення ставкового господарства нове правління колгоспу в 1979 році замовило проектно-кошторисну документацію на реконструкцію та будівництво ставків в Тернопільському філіалі інституту «Львівдіпроводгosp», який виготовить дану документацію до 1 грудня 1980 року. В наступному році буде розпочато реконструкцію та будівництво ставків.

Заступник голови виконкому М. З. ЯКІВЧИК.

Звернімо увагу на те, якою діловитістю та рішучістю негайно зайняться благородною справою відновлення колгоспної «голубої ниви» дихає кожен рядок обох документів! Різниця лише в тому, що перший з них датовано 5 травня 1979-го, а другий — 20 серпня 1980 року...

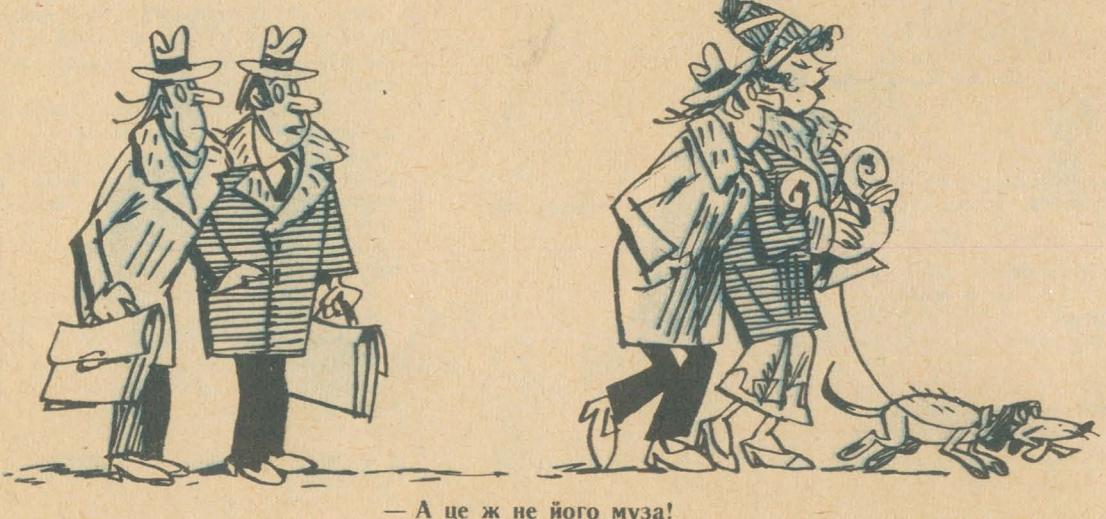
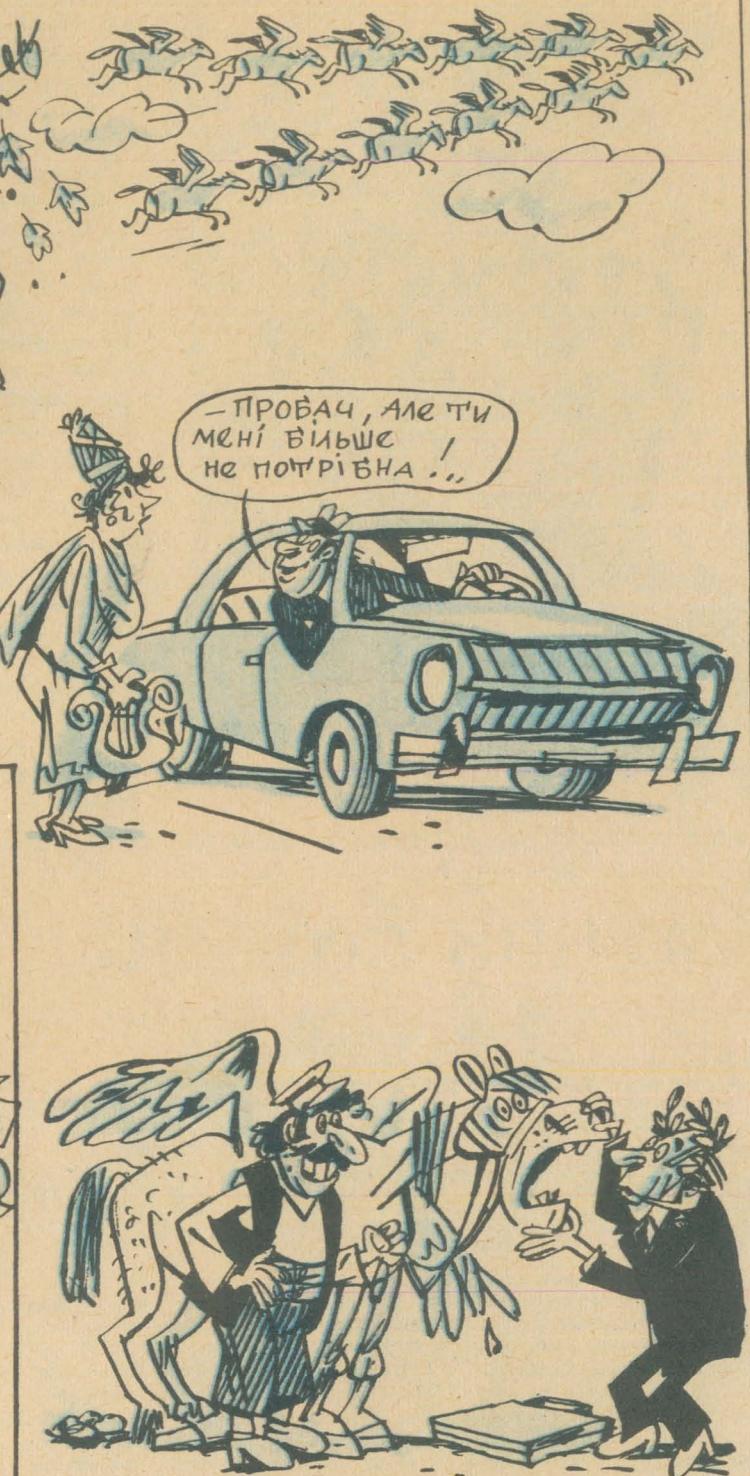
Так от ми й кажемо... Ну, навіщо знадобилося гр. Ферентюкові зберігати у своїй шухляді оті плоди райвиконкомівської творчості? Не відчували б тепер городенківські товарищи деякої незручності і затруднень морального плану. Тим більше, що зловредно-пам'ятний гр. Ферентюк не просто зберіг обидві відлиски, а ще й надіслав їх нам оце зовсім недавно з роз'єднаною такою приписочкою:

«На папері гарно написано, але справи не видно...»

І різні там інші слова, яких ми, шануючи престиж керівних городенківських товарищів, повторювати не будемо.

Озернянські ставочки як бачимо, з вини прискіпливого гр. Ферентюка обернулися для вищезгаданих товаришів своїм другим, не зовсім, сказали б ми, бажаним для них дном. І, замість повного ажуру у вхідних-виходних документах, внесли вони конфуз і розгубленість у ряді завзятих умільців складати благополучні відповіді по інстанціях... Що то за натхненну поему з гідротехнічним сюжетом народять вони цього разу?

Вас. ШУКАЙЛО.

**МОНОЛОГ
БЕЗПРИУЛЬНОГО СОБАКИ**

— Я тепер — собака без притулку.
Гавкаю у темному провулку.
Перехожі всі мене бояться.
А хіба я думаю кусатися?
Ви зверніть увагу, добрі люди!
Ні кімнати в мене, ані буди.
А мої господарі у шортах
Й досі роз'їжджають по курортах.
Хай ветслужба зробить диво з див:
Виловить бродячих хазяїв.

ХМАРИ

— Куди летиш ти, хмаро дощова?
— Сусідко! Поспішую на жнива!
Серед людей є випадки подібні:
Летять туди, де зовсім не потрібні.

КОМПЛІМЕНТ

Старий Черевик — до Стежинки захоплено:
— А ти ще нічого, хоч трохи підтоптана!..

Марко МЕЛАМЕД.

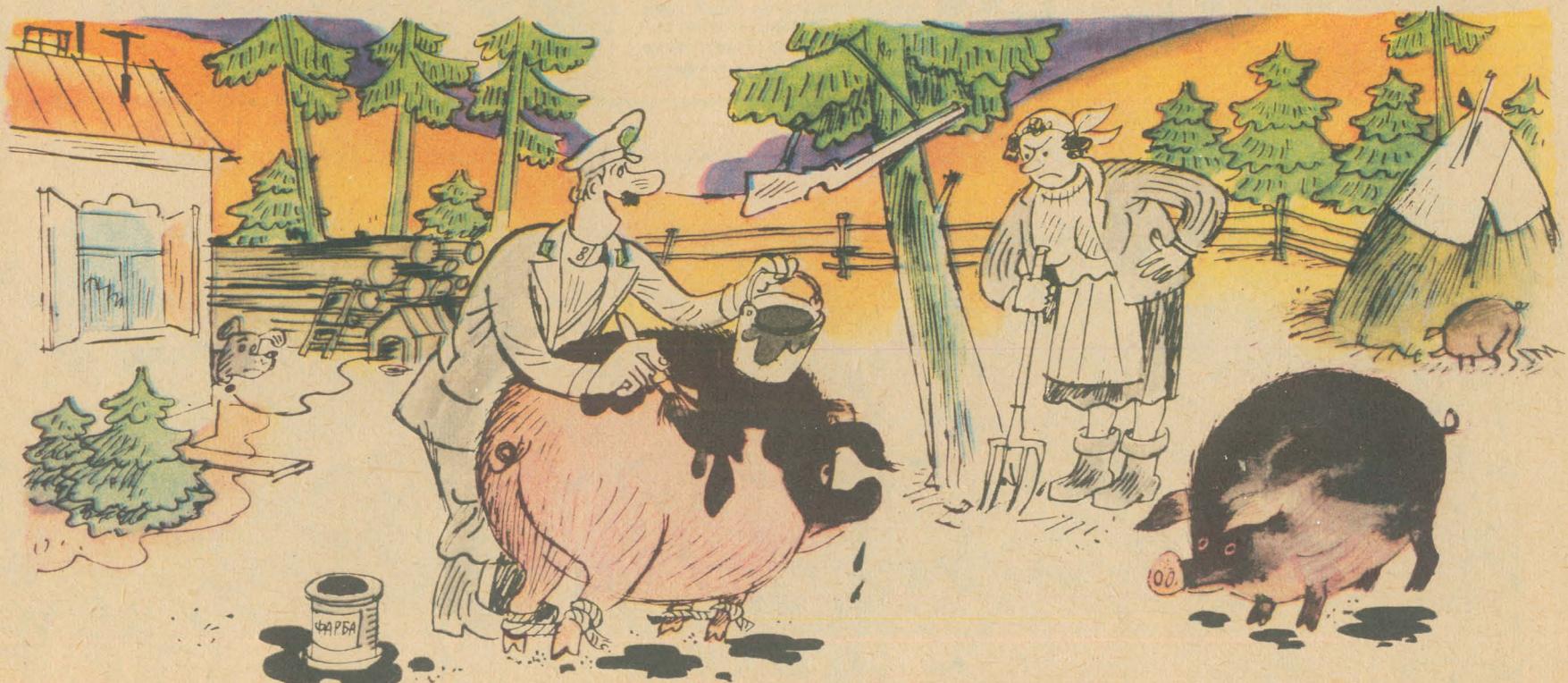
ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У кожному колгоспі є свій умілець. Отой самий, про якого люди кажуть, що у нього в руках «усе горить». У колгоспі «Росія» (Оратівський район) було аж двоє умільців — голова Заболотний В. П. та бригадир першої тракторної бригади Янчук Є. Я. У них горіла... техніка. В буквальному розумінні. А та, яка не горіла, іржавіла, псувалася, заростала бур'янами. Про це розповідалось у фельетоні «Трактори-самогубці» (№ 3 журналу).

Після виступу Перця завідуючий сільськогосподарським відділом Вінницького обкому Компартії України тов. Луценко повідомив, що за злочинно-недбайліве ставлення до техніки народний суд Оратівського району засудив Янчука Є. Я. до одного року вилучення робіт з утриманням двадцяти процентів заробітку.

Заболотного В. П. виключено з партії і звільнено з посади голови колгоспу. Крім того, він притягається до кримінальної відповідальності.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Що, знову Сидір Сидорович приїде на кабана полювати?

Андрій СКАЙЛІС

Говоритимемо натяками

ГУМОРЕСКА

Не так-то воно просто правильно виховувати дітей. Батьки завжди повинні пам'ятати, що в присутності нащадків не можна ні битися, ні лаятися. Деякі, наприклад, коли зативають сварку, виганяють малих із кімнати. Це непоганий прийом, але ризикований, бо дітлахи мають звичку підслуховувати за дверима.

Ми з дружиною чинимо інакше: не доведи господи, виникає потреба сказати слівце, ну... самі розумієте... починаємо говорити натяками. Діти в цих випадках тільки кліпають очима й ні греца не розуміють.

Прийду, скажімо, я з роботи пізніше. Інша жінка нападе ранком, такого чосу задасть, а моя — ні. Пошипити тільки, а потім так ввічливенько й скаже:

— Одна п'яна скотина вчора приперлася додому рачки. Нехай вона запам'ятає, що наступного разу ти доведеться ночувати в канаві, поки хміль не вивітриться. До хати не впушу...

— Що воно за скотина? — одразу ж запитує синок.

— Ми її, дітоньки, не знаємо, — відповідає дружина. — Людина не може знати усіх скотів.

Я, звичайно, міг би послати жінку туди й назад, але навіщо в присутності дітей лаятися? Я ж можу говорити натяками.

— Одна відьма оце пильла мене.

— Що за відьма? — прислуховується донька.

— Чужка, незнайома баба, — спокійно пояснює

я. — Ну, така ж уже пронослива, така неприємна... Навіть якщо дружина купить собі без моєї дозволу новий капелюшок, я й тоді висловлюю своє почуття в замаскованому вигляді:

— Якщо одна вівця гадає, що гроші можна викидати на вітер, то вона дуже помиляється.

Жінка відповідає також обережно:

— Є на світі такий скupий чортяк, який труситься над кожною копійкою, але дружина через його скupість не буде ходити в чому народила мати.

Дітки, звичайно, тут же цікавляться, що воно за вівця і що воно за чорт. Ми з жінкою тактовно відповідаємо, що це зовсім чужі, невідомі нам люди.

У розмові натяками ми так наметикувалися, що в присутності дітей можемо обговорювати найделікатніші питання. Я, приміром, кажу якось жінці:

— Учора в гостях довелося бачити мені одного павича, який очей не відводив від однієї гусині. Хай вона скаже тому павичу, щоб він більше не вітрящувався на гусиню, а то схопить табуреткою по лобі!

— Ха-ха-ха! — голосно смеється жінка. — Одна комаха натягнула на себе штани й думає, що вона тигр. Тільки ніхто такого не лякається!

У людей, які звички говорити натяками, з'являються свої улюблени слівця. Я в сімейних дискусіях найбільше згадую неконкретних акулу та пилку, а дружина — вампіра, тарантула, скорпіона.

Натяками проговорили ми з жінкою два роки. На третій я випадково підслушав, як наша дочка говорила нашому синові:

— Змія зараз поповзе до магазину, а ми зможемо поїсти повидло.

— Осел залишається вдома, — обережно відповідає син. — Побачить — гвалт зчинить.

Без зайвих слів скопив я шмаркачів за вуха й заходився допитуватися.

— Кажіть, негідники, що воно за змія і що воно за осел?

— Ми не знаємо, — відповідає дочка, ховаючи очі, — це яксьа невідома змія.

— І осел теж якийсь... — бубонить син. — Всіх же ослів людина не може знати.

Нічого іншого не залишалося, як взятися за пасок. Відносно змії я не надто й сердився, але ото осел зачепив мене за живе...

Переклад з латиської
Ів. ШАНОВНОГО.

Вітаємо ювіляра!

Мал. М. ЛІТВИНА

Письменника Івана ЦЮПУ
з його першим сімдесятиліттям.

Дружній шарж А. АРУТОНЯНЦА

Мініатюри на теми літератури

ТАКІ ПРОПХНУЛИ!

Як на Парнас його пропхнули,
Впливові друзі аж зітхнули.

СПІВАВТОРИ

Талановитий пробивного
В співавтори уяві собі —
І добре діло йде у нього...
У них — точніше, далебі.

РОЗВАЖЛИВИЙ КРИТИК

Лісов лише про видатних —
І грівся в славі коло них.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

МУЛЬТИК З ПЕРЦЕМ

— Доведеться його підрвати!

— Ні, тут малим зарядом не візьмеш...

З олівцем по Катеринополю

До Катеринополя нас привів лист одного з пасажирів. Приїхавши, цілком і, я кажу, повністю переконалися, що дописувач не збревах. Автостанція — похила, низенька халупка-рукавичка. Протягом дня в тій «рукавичці» перебуваве близько трьох тисяч пасажирів, а кімнати матері й дитини немає, відсутня камера схову, працівники туляться один біля одного, ніде перепочинку водіям. Одне слово, приміщення не відповідає елементарним автосервісним умовам. Працівники, разом із шофера ми, розповідають, що вже кілька разів виділяли кошти на будівництво нової станиці, але так і не спорудили її. Катеринополь — районцентр неодноразово розформували й принесували то до Шполи, то до Звенигородки, то до Тального, і метикувати начальники тих автостанцій переходили кошти... Тепер, кажуть, начебто начальник Черкаського об'єднання автостанції В. П. Іваниця твердо пообіцяла виділити кошти категинопільцям. Але оскільки такі обіцянки були й раніше, то йуж мало хто вірить...

Походили ми у тій автохалупі й довкола неї, похитали головами, посміялися. Розвеселили нас саморобні оголошення на деревах. Згодом пересвідчилися, що таких малограмотних папірців на парканах, стоявших і деревах на Катеринополі є та є: «Здається квартира для халастих (девочок)...» «Продайце новий мотоцикл. Ціна — договоримось...» і т. д. Оці безпритульні папірці й показали, що в центрі немає офіційної дошки оголошень і що начальник комбінату комунальних підприємств Б. Г. Мельниченко не дуже турбується, щоб вона й була.

Вірішили в готелі не зупинятися, а подалися до давнього приятеля Петра. Він нерідко навідувався в Київ і не раз обіцяв запросити до себе, але так і не запrosив, мабуть, забувся. Відшукали на вулиці Ювілейній двоповерховий будинок № 6, заходимо в квартиру. Петро саме ремонтував керогаз на кухні. Кинувся обімінати нас.

— Чого це ти з керогазом возишся? — питалимо. — Он же газова плита є.

— То все для годітися, — махнув рукою господар. — Ми вже тут сьомий рік живемо, а газу й досі не підключили.

Ванна та туалет — теж не діють. Води не підвели, каналізації немає, так ми — мешканці вісімнадцяти квартир — переворили ці приміщення хто на що: на комори, фотолабораторії... Куди лише не писали, хто нам тільки не обіцяв — і колишній голова райвиконкому Микола Філімонович Пампуха, і теперішня

З олівцем

по

Катеринополю

— Галина Петрівна Олешко, а толку ніякого...

— А де ж ви купаетесь, у баню, мабуть, ходите?

— Немає в Катеринополі бані, обіцяють збудувати...

— Ну, скажімо, влітку, — підбадьорюємо господаря, — можна і в річці чи у ставку покупатися.

Але Петро тільки скрушуно похитав головою.

Ставок у нас і справді чудовий, але береги його заболочені, заросли очеретом. Правда, кажуть, ніби голова селищної Ради Сліпниченко обіцяє упорядкувати пляж — піску завезти, грибки спорудити. Але так воно обіцяють і залишилось. А в річці Гнилому Тікучу страшно купатися...

— Чому?

— Як випустить наш молокозавод відходи, то сморід заповнє весь район, а річка перетвориться на стічну канаву. Причина така: Катеринопільський молочний завод скідає відходи у відстійник, і ті відходи щоденно повинна забирати спеціальна машина.

Але директор Тальнівського молочно-консервного комбінату, якому підпорядковується наш завод, Ніна Пилипівна Гаврилова, тільки обіцеє виділити машину й частинкою забуває про свою обіцянку. І тоді смердюча рідина проривається в річку... Та бог із ним, із купанням, — махнув рукою господар, — мене інші мучити: още ж дружини немає, керогаз несправний, не знаю, чим вас і пригостили...

— Ходім у кафе, — запропонували йому, — не в пустелі ж ми живемо. Але дай, буде ласка, напітися: он у тебе сифон для газованої води...

— То теж для годітися, — посміхнувся Петро. — Хоч у Катеринополі й стойть біля мосту ларьок із написом «Зарядка сифонів», але сифонів там не зараджають уже два роки. Зверталися до

голови райспоживспілки Надії Костянтинівні Бойко, то вона тільки обіцяє...

У кафе, що на центральній вулиці, не пробідали. Брудно там, пижаки горлять, бряжчати пляшками, принесеними з магазинів. Та її єсти — крім супці й підозрілих на вигляд і запах шішелів, більше нічого не було. Випили по склянці сметани, та її по тому. Попросили у буфетниці Н. П. Шербакю книгу скарг — не дала. Обіцяла завтра дати її, коли принесуть від директора комбінату громадського харчування О. І. Вісочанського. Забігши наперед, сказу, що її наступного дня книги не дали. Очевидно, директор комбінату ще вивчав її.

Поверталися додому через порите неогороджене поле, на якому паслися гуси, кури, кози. Петро пояснив, що то не паша й не вигін, а стадіон, який давнінко вже реконструють. Керівники районного спортивного комітету й товариства «Колос» В. І. Фурман та Л. І. Федоренко обіцяють, що ось-ось завершаться роботи, а тім і кінця-краю не видно. Чекають з нетерпінням стадіон і футбольні місцеві команди «Тікуч»...

Слова про футбольну команду і нагадали про те, що незабаром почнеться матч у Києві, тому, що вони вийшли до квартир, попросили Петра:

— Вмій телевізор, другу програму, зараз київське «Динамо» грратиме!

— Нічого не вийде, — озвався Петро,

— у нас тепер тільки одна програма:

Так ми й не побачили матч. Як довідалися пізніше, того вечора не дивились футболу не лише категинопільці, а й уболівальники з Лисянки, Маньківки, Тального, Жашкова та інших районів Черкащини, де не «ловлять» республіканські програми. А «ловитимуть» її тільки тоді, коли в селищі Буках завершиться реконструкція ретрансляційної телевізійної станції. Коли ж вона завершиться, знає керівництво республіканського вузла радіо-з'язку, радіомовлення і телебачення Міністерства зв'язку УРСР. Між іншим, ця інстанція уже обіцяла й неодноразово намічала строки. Обіцяє і нині...

— Обіцяю і я вас, хлопці, запросити в гості, — сказав Петро, проводжаючи наступного дня нас до автобуса, — тоді, коли ми дивитимося кілька програм, коли буде стадіон, коли до нашого будинку підведуть газ та воду, коли...

Ми теж пообіцяли йому завітати.

З олівцем мандрували, записували та малювали І. НЕМИРОВИЧ та Р. САХАЛТУЄВ. Черкаська область.

голови райспоживспілки Надії Костянтинівні Бойко, то вона тільки обіцяє...

У кафе, що на центральній вулиці, не пробідали. Брудно там, пижаки горлять, бряжчати пляшками, принесеними з магазинів. Та її єсти — крім супці й запах шішелів, більше нічого не було. Випили по склянці сметани, та її по тому. Попросили у буфетниці Н. П. Шербакю книгу скарг — не дала. Обіцяла завтра дати її, коли принесуть від директора комбінату громадського харчування О. І. Вісочанського. Забігши наперед, сказу, що її наступного дня книги не дали. Очевидно, директор комбінату ще вивчав її.

Поверталися додому через порите неогороджене поле, на якому паслися гуси, кури, кози. Петро пояснив, що то не паша й не вигін, а стадіон, який давнінко вже реконструють. Керівники районного спортивного комітету й товариства «Колос» В. І. Фурман та Л. І. Федоренко обіцяють, що ось-ось завершаться роботи, а тім і кінця-краю не видно. Чекають з нетерпінням стадіон і футбольні місцеві команди «Тікуч»...

— Чому це Петренко так дивно поставив свій стіл?

— А він учора купив «Жигулі»!

КОЛИ Ж ДОЧЕКАЮСЬ

— Твій чоловік п'є? — питав одна жінка в другої.

— П'є.

— А що ж він п'є?

— Та ліки...

— Ой боже, коли я вже дочекаюсь, щоб май тільки ліки півлі.. — розпачливо сказала жінка.

Повідомив В. ТУРЧИНЕВИЧ.

с. Долина
Теребовлянського району
Тернопільської області.

КУПИВ

— Чоловіче, піди купи півлітра олії! — просить дружина.

Пішов чоловік. Аж ось повертається.

— Ну, купив? — питав вона.

— Та півлітра купив, а на олію вже грошей не вистачило! — відповів чоловік.

Повідомив Є. АРТЮХ.

м. Миколаїв.

Народні УСОЛІШКИ

ХІТРИЙ ІВАН

Жила в селі жінка. А у неї було два зяті — Іван і Петро. От теща продала хату та й перейшла жити до Івана. Петро зустрічав Івана вулиці та якоже:

— Бач який ти хітрий, Іване, забрав собі і тещу, і гроши, а не те, щоб поділитися — хай теща у тебе буде, а мені хоч гроши дай...

Повідомив Є. АРТЮХ.

Зустрілися два сусіди, розговорилися.

— Що не кажіть, Петре Семеновичу, а весілля у моого сина було країцим, аніж у вас!..

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

Жінка вичитує чоловікові:

— Ледацюга ти, п'янічка!.. Щоб я тебе більше не бачила з отим Іваном...

Щоб ти більше не вештався без справи біля клубу... Щоб ти більше не висиджував у буфеті... Он паркан крає більше...

А коли вже знесились, присіла на лавку, вітерла з обличчя піт і, важко дихаючи, спітала:

— Ну, ти зрозумів, Іване? Хоч трошки дійшло до тебе?

— А ти щось казала? — здивувався чоловік, відірвавшися від миски.

Повідомив М. ДЖУМАРКИ.

с. Старі Кути
Косівського району
Івано-Франківської області.

ЗДЕСЬ

Мчить тролейбус через місто,
Лунко грають проводи.
Як завжди, в салоні тісно,
Сміх і гамір — як завжди.

Поспішають в парк звірят:
Страус, бусол і бобер,
П'ять ведмедиків, зайчатко
І папуга-контролер.

У папуги вигляд строгий,
Сумочки через плече.
Знають всі, що від такого
Жоден «заєць» не втече.

Ось пройшов він по салону
І, звичайно, недарма:
Є у всіх звірят талони,
А у зайчика — нема.

Тут розсердився папуга,
А звірята всі — у сміх:
«Де ти бачив, щоб у зайця
Був талончик, як у всіх?!»

Петро СОРОКА.

МУХИ

Як збирався дід у поле, наказав
Славкові:

— Не зривай грушок! Хай достигнуть!

— Добре,— погодився внук.

Не встиг дід вийти за садок, як Славко
вже на груші. Вибирає, котра жовтіша,—
і за пазуху. Не помітив хлопчина, як дід
чогось повернувся:

— Я казав тобі — не зривати грушок?

— А я не зриваю.

— То чого виліз на грушу?

— Внизу мухи кусають!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ВІН УКРАВ БУРЯК З
НАШОГО ГОРОДУ! ЩО
БУДЕМО РОБИТИ, БРАТЯ?

Судити! Тільки су-
дити, щоб він
ніколи більше
не крав!

Іого треба з'їсти! Він
заслужив цього!
Кінчай злодія!!!

Ану, тихіше! Це, зви-
чайно, недобре, що
зробив зайчик.

Але ж ви й буряки
для того садили, щоб
на них зайчиків лови-
ти! Отже, це вас
треба суверо судити,
браття — розбійники!
Ати, зайчику, ска-
чи. Ти — вільний.

В ТУРПОХОДІ

— Кажуть ти, Ганнусю,
В турпохід ходила,
Розкажи нам, люба,
Що ти там робила?
Мовила Ганнуся:

— Я весь гай сходила,
На колючу шишку

Якось наступила.
А як розпалили
Ватру біля броду,
Діти щук ловили,
Я ж — варила воду!

Марія ЧЕПУРНА.

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

Червоненькі намистинки
Нанизались на стеблинки.
Намистинки невеличкі,
Називаються...

(икнини)

Поховались за пеньки
Довгоногі хлопчаки.
В них картузики руденькі,
Називають їх...

(икнани)

Людмила ПАНИЧЕНКО.

НЕ ЗНАВ

— Що, не вивчив уроку? — запитує
тато, побачивши у щоденнику Миколи
двоїку.

— Не вивчив, — червоніє Миколка. —
Але не тільки я. Сергійко теж нічого не
зінав.

— І теж одержав двійку?

— Ні.

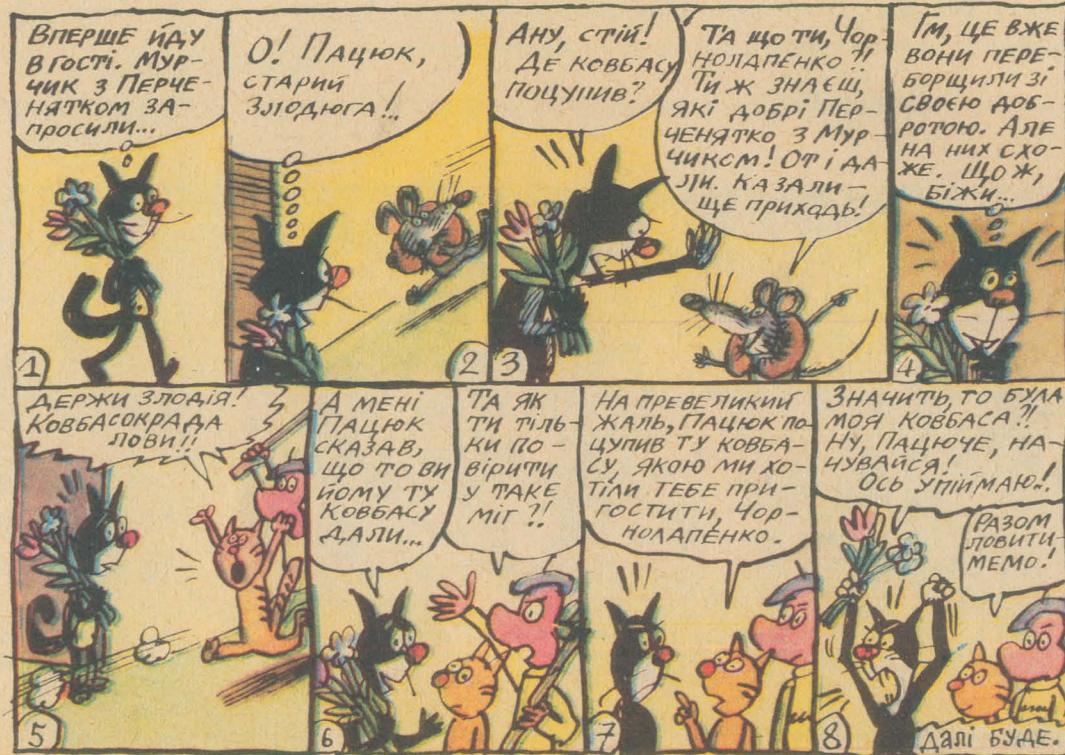
— А звідки ж ти узяв, що він не знав?

— Так він же, коли я відповідав, нічого
не міг мені підказати.

Ігор СЛІСАРЕНКО.

ВЕЛИКІ ЛОВИ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Пригода перша.

Ол. КОВІНЬКА ЧУДНЕТЬКЕ

Питають онука:
— Лесику! Що твій дідусь робить?
Онук відповідає:
— Мій дідусь нічого не робить. Він тільки гуморески пише.

Учениці третього класу Надії задали письмову задачу: кого вона більше любить — маму чи батька?

Третіокласниця Надійка сю задачу вирішила так: люблю і маму, люблю і тата. Тільки мама дужче б'ється.

П'ятирічний хлопчик Костя словесно оповідає складає й ровесникам розповідає.

Сусідка по двору і каже:
— Костику! Ти — дотепник. Мабуть, будеш такий гуморист, як і твій дідусь.
А онук Костя:
— Хватить нам і одного...

Малий Петrusь загубив рукавичку з лівої руки. Батько суворо:

— Посяяв?.. Де мій батіжок? Скидай штанці!.. Петrusь сміливенько дивиться батькові в очі та:
— Тату! Ну, ти мене стъобнеш раз чи й двічі. Так ти думаєш, від стъобання рукавичка найдеться? Хоч ти цілий день цвъхай, рукавичка не прибіжить.

ГЛЯНЬТЕ — ВСІ ПОЛЯ ЗАЛИЛО...

У Полтаву прибула бригада відомих київських літераторів.

Головуючий на вечорі в театрі виступив і жартівливо вставив:

— Чим же вас, дорогенкі, пошанувати? У вас оце нема й нема дощів. То ми, як повернемося до Києва, обіцяємо вам: дебеленько і міцененько натиснути на романи і повісті, видавимо звідтіля усю воду і цією водою оросимо ваші колгоспні лани...

Сказано жартома, але... Через деякий час бригада полтавських письменників прибула на колосисті ниви, на жнива... А жнива — важкі!.. День і ніч дощ ллє...

Бригадир, який був у театрі того пам'ятного вечора, на вухо шепте мені:

— Та й води у ваших повістях багатенько. Гляньте — всі поля залило!

ЇЙ-БО, ОЦЕ ПРИ МЕНІ ДРУГИЙ ДОГРИЗАЮТЬ

Було це у двадцяті роки. По селу пішла чутка: ідіть до чудодійного хреста. Його під Полтавою, біля Хрестовоздвиженського монастиря поставлено. Сам апостол Петро аж із Іерусалима на власному хребті приніс. Поставив і прорік — гризіть, лікуйте зуби.

Дехто із сільських уболівальників пішов, і я з ними помандрував.

Мама напутливо радила і казала:
— Перехрестися, а тоді зубами хватай і гризи! Відгриз, ось тобі ганчірочка, сховай і додому принеси.

Прибули. Хрест справді монументальний, але вже добренько обгризений.

Вочевидь, щоб стежити, хто і скільки одгризе преподобно-лікувальних хрестових трісок, дбайливо чергував, гарно вбраний в апостольські постоли, вусатий і кирпатий преподобний монах, який благословленним перстом привітав прибулих і пояснив: «Гризіть священне деревце, лікуйте зуби. Такса: малюсінка трісочка — п'ятак, величенька — гривенька. З того боку, незалежно хто скільки одбанував — п'ятак.

Наши, мої односельці, одразу розщедрилися: тепленько пошанували слугу хреста чудодійного... Розкладали недалеко від чудотворного огоріки, рибу, цибулю, свіжу й квашену капусту і оте... Як чемно висловився ушанований нами монах — гірке, але преподобне...

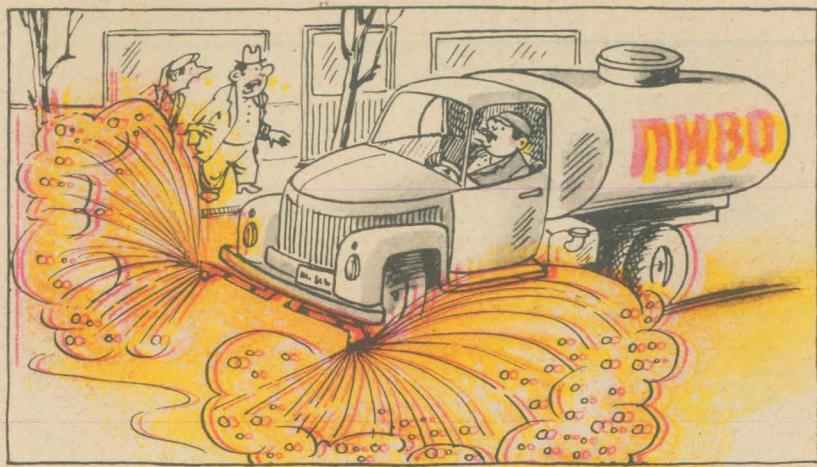
Сили, закусили, випили... Монах тактовно, навіть чимно, молодих одіпхнув від склянки — вам, хлоп'ята, не гоже біля святого хреста язиками полоскати...

Сам божественно й благодійно вихиляв. Підходячи набравшись, монах чимненько нас запитав: хто із вас співає «Посіяла огірочки»?

Найшлися хлопці — заспівали. І тоді я — хай бог простить — запитав преподобну душу: «Чи це той хрест, що його апостол Петро аж із Іерусалима приніс?»

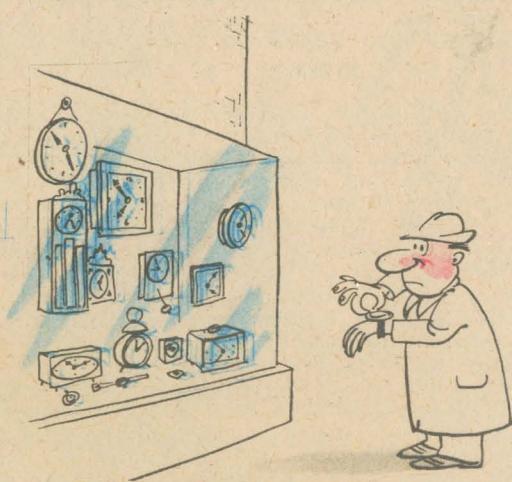
Монах суворо глянув на мене, а згодом усміхнувся і вимовив:

— Нагнися!.. Тобі по секрету скажу: їй-богу, оце при мені другий догризають...

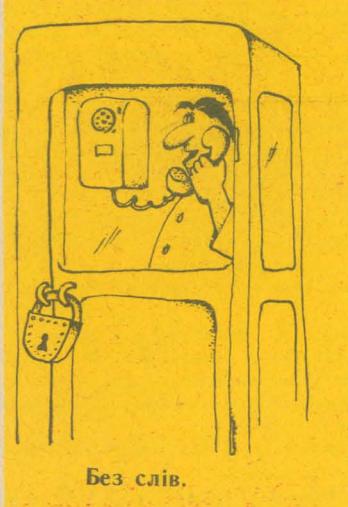
Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

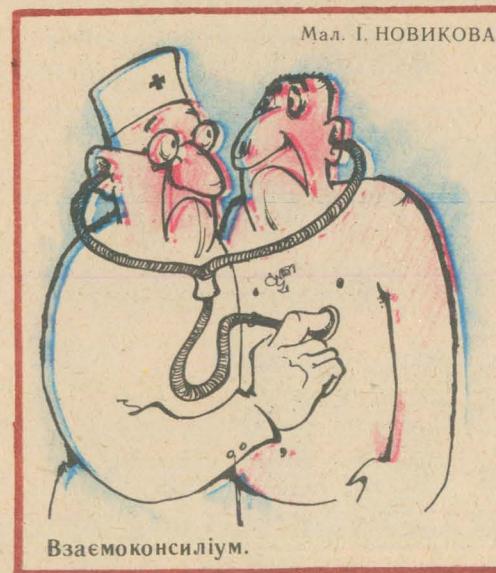

Без слів.

Мал. І. ЛОПАТИНА

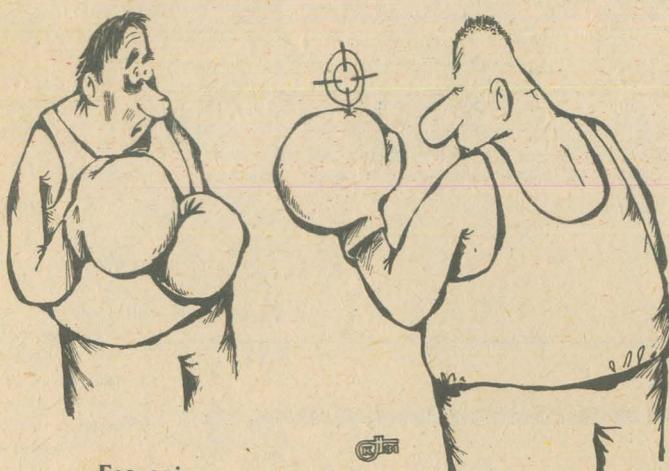

Без слів.

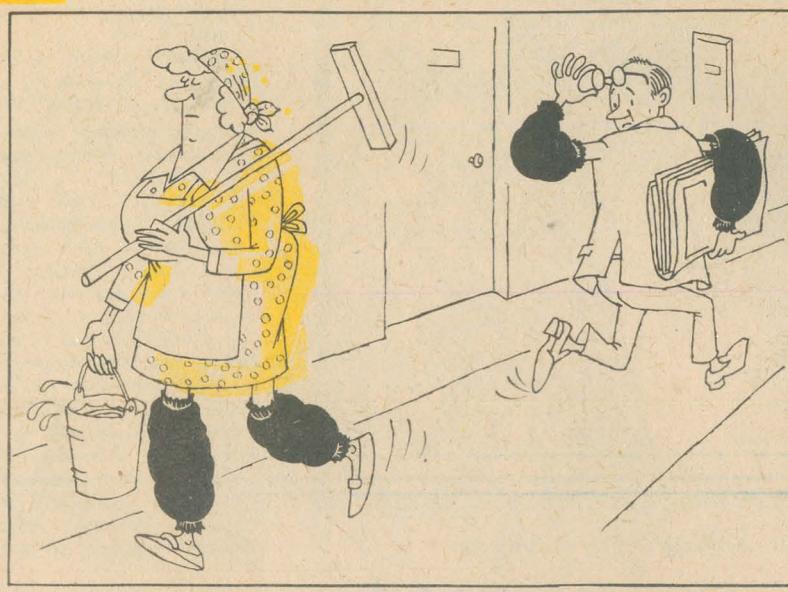
Взаємоконсиліум.

Мал. Г. НОВИКОВА

Без слів.

Мал. М. КРУТИКОВА

Без слів.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Рассел БЕЙКЕР

ТАНК ЗАМОВЛЯЛИ? НІ? ОТРИМУЙТЕ!

Я, звичайно, знат, що адміністрація Рейгана, яка так заповзято зайнялася воєнним бізнесом, поставить справу на широку ногу. І все-таки був вражений, коли, прокинувшись якось рано-вранці, побачив перед своїм будинком танк.

Протираючи зі сну очі, я відчинив двері і на порозі зіткнувся з одним із відомих кожному американцю типів, отих, що непокоять вас у дома вкрай несвоєчасно, пропонуючи який-небудь товар. На його зігнутій лівій руці лежала дощечка із затискачем для паперів, який ледь утримував товстий стос накладних, змережених, як заше, зовсім нерозбірливим почерком.

— Розпишіться в отриманні ось тут, — сказав він.

— В отриманні чого? — все-таки запитав я.

— Вашого танка, — відповів він.

— Але я не замовляв ніякого танка,

— заперечив я.

— Це мене не стосується, — відрубав він.

Через годину мене знову розбудив дзвінок у двері. Поліція.

— Не підкажете, чий це танк блокує вуличний рух? — поцікавилися поліцейські.

— Не маю ані найменшої уяви, —

відповів я. — Це, либо нь, чийсь жарт.

— Що ж, розберемося, — сказали охоронці порядку і конфіскували танк.

Я ні разу й не згадав про цю історію до тих пір, поки не отримав поштою рахунку від уряду Сполучених Штатів на астрономічну суму.

Я викинув його в сміттєпровід.

Через день чи два прийшов лист на офіційному бланку. Починався він так: «Поздоровляємо вас! Тепер ви стали власником танка, досконалішого од усіх, будь-коли створених американськими конструкторами. Одначе, дорогий друге, не слід утішати себе надією, що з допомогою самих тільки танків ми зможемо захищати наші кордони од агресивного радянського комунізму. Для того, щоб наша оборона стала справді нездоланною, пропонуємо вам доповнити ваше придбання різноманітними досконалими винищувачами-бомбардувальниками, вертолітами і підводними човнами, широкий вибір яких ви завжди знайдете в наших арсеналах...»

Я викинув і це послання.

Через кілька тижнів пошта притарабанила ще одне. В ньому стояло: «Всі ми зайняті важкою повсякденною боротьбою з замірами радянського

комунізму і часом забуваємо про рахунки...».

Цей лист я відправив услід за іншими.

Та невдовзі переді мною знову лежав офіційний конверт. Цього разу лист починався словами: «Із співчуттям доводимо до вашого відома, що віднині передаємо справу про несплату вами федеральних рахунків у руки приватної фірми, яка спеціалізується у галузі стягування заборгованості...».

Я знову спровадив його у сміттєпровод.

Через тиждень задзвонив телефон. Я зняв трубку. Із неї понеслося: «Ну ти, паразит, коли будеш платити за свій танк?»

Я кинув трубку. Але того ж дня на роботі начальник викликав мене до себе.

— Товари, які купують наші службовці на свою зарплатню, нас зовсім не цікавлять, але коли наш працівник замовляє танк вартістю в кілька мільйонів доларів і відмовляється платити...

Я написав у Білій дім, державний департамент і міністерство оборони. Кожен лист починався так: «Ваші комп'ютери зробили помилку. Танка я не замовляв, і ви випадково...».

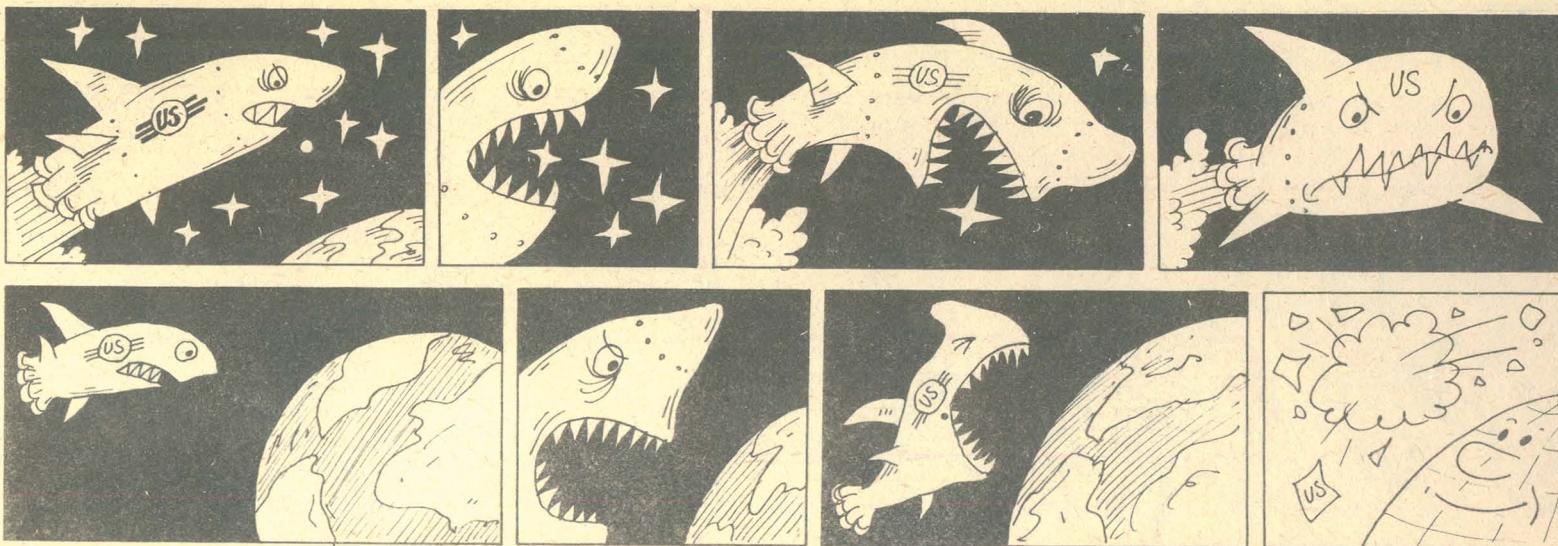
У відповідь федеральний уряд запропонував наприкінці цього тижня відвідати наші арсенали і за приступною ціною вибрати будь-яку зброю, що впаде мені в око...

Я знову відправив листа федеральній владі, у якому написав: «Танк, присланий мені через помилку вашого ідіотського комп'ютера, конфіскованний поліцією. Пропоную вас сплатити штраф і забрати танк, який ви можете використати як речовий доказ, якщо вирішите порушити справу проти відділу постачання міністерства оборони».

На це мені повідомили, що незабаром подадуть на мене в суд за несплату. В цьому посланні також зазначалося: «Ваша пропозиція використати вищезазначені танк проти федеральних арсеналів у той період, коли влаштований там літній розпродаж військової техніки зацікавив численних відвідувачів, являє собою грубе порушення законів, які регулюють торгівлю зброєю. Згідно з нашими даними, ви не є державою Ізраїль, і тому ваші дії можуть украй розгнівати конгрес».

«Нью-Йорк таймс».

Мал. Е. МИЛУТКИ

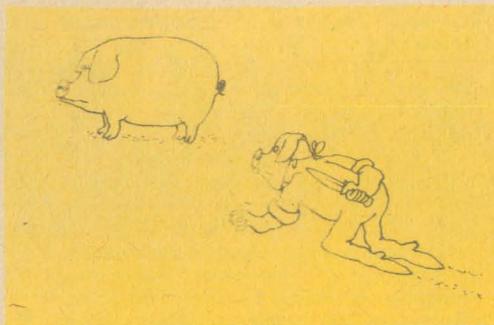

Чим кінчаються агресивні зазіхання...

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Мал. А. ДЕЛТУВА

Малюнки з журналів: «ШЛУОТА» — Вільнюс, «ЧАЙН» — Казань, «МУШТУМ» — Ташкент, «ХЕНЕК» — Уфа, «АРА» — Алма-Ата.

Без слів.

Мал. В. КОСМИЛІНА

— Ну, як юшка?

— Думаю, що десь новий хімкомбінат побудували.

— Чому голите тупою бритвою?
— А він у нас ішо учень.
Боїмся, щоб нікого не порізав.

Якщо ти бажаєш удосконалити свій почерк, уклінно запрошуємо тебе до нас у пересувну механізовану колону № 2 тресту «Укрзв'язокбуд».

Ти поцікавився, яке відношення до каліграфії має ПМК. Річ у тім, що у наших діловодів вийшла з ладу друкарська машинка № 958584. Вирішили пологодити її у майстрів місцевого відділення Львівського заводу по ремонту лічильно-друкарської техніки. Кілька місяців минуло відтоді, як здали машинку в ремонт. А коли нарешті одержали, то переконалися, що поремонтовано її няжисно.

Але ж листуватися з установами нам все одно треба. Тому вирішили відкрити у себе курси каліграфії без відриву від виробництва. Біда примусила!

М. ПИСОВСЬКИЙ.

м. Тернопіль.

Досі я вважав, що непогано знаю рідину мову. Принаймні, коли я щось говорив оточуючим, мене розуміли, а я, у свою чергу, розумів оточуючих. Навіть якщо дехто з них висловлювався трохи кучеряво: приміром, замість того, щоб сказати «мало», говорив «недостатня кількість».

А от недавно переконався, що можна розмовляти однією і тією ж мовою, проте зовсім одне одного

не розуміти. Звернувся я в Головне управління торговілі міста Києва зі скаргою про те, що в магазин № 386 Шевченківського райгастрономторгу завозять мало молока, за ним довго доводиться вистоювати в черзі, бо сам молочний відділ міститься в незручному, тісному приміщенні.

Заступник начальника Головного управління Л. В. Шипук сповістив мені, що «фонди на цільномолочну продукцію розподіляються магазинам сурово за питомою вагою», що молочний відділ магазину № 386 «утримується в належному санітарному стані».

Ось тепер сиджу я і сушу голову, що воно таке — розподіл фондів за питомою вагою? Багато це, мало чи саме якраз? І що це за одиниця розподілу — питома вага, чи для всіх вона однакова? Якщо однакова, то чому ж тоді у магазині № 70 (але Радянського райгастрономторгу) молока завжди відосталь?

«Як бульдозер не може працювати без пального, мастил і води, так і Микола Іванович не може жити без праці, без техніки. У цьому є якась закономірність».

(З текстовки до фотознімка
в районній газеті).
Надіслав Б. КОЛОВ.

«Де які громадяні міста перейшли в комунальні квартири, а собак залишили дома. Тепер безквартир-

Бачиш, друже Перче, скільки запитань може викликати відповідь, якщо вона написана так, щоб лише відкараскатися від заявника.

О. ДЕЛЕНДІК.

м. Київ.

Правду кажуть: якщо комусь щастить, то й решетом риби наловить, а якщо не щастить — то й на рівніні спіткнеться.

Здавалося б, що може бути простіше, ніж одержати від волинської обласної контори «Сільгосплкомплект» підігрівач повітря ВПТ-600, встановити його і підсушувати насіння льону нового врожаю. Тим більше, що по нього і ѓхати не треба: ця контора доставляє обладнання так званим централізованим завезенням.

Одержані підігрівачі справді було просто. Доставили його нам, можна сказати, під самісіньку хату. Проте підсушувати ним ми нічого не можемо, бо устаткування виявилося некомплектним. Наши візити в контору нічого не дали. Отож і думаємо: якщо всім так централізовано завозять, то чи не варто організувати також централізоване розвезення?

П. ГЕРЕСЬ,
бригадир тракторної бригади
колгоспу «Волинь» Любешівського району
на Волині.

ні собаки бігають по вулицях і ніякий закон на них не діє».

(Із скарги).

Надіслав П. РОМАНЕЦЬ.

«На протязі роботи 3-х років за ним небуло ніяких порушень крім подяки за роботу».

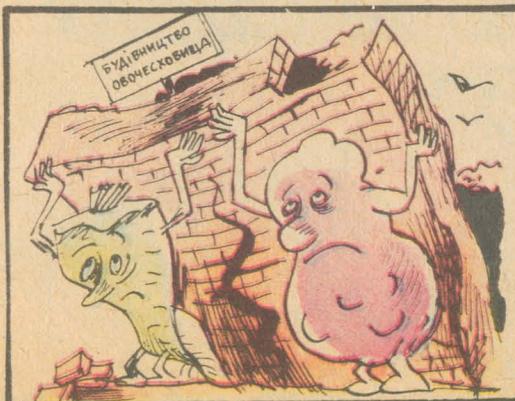
(З характеристики).

Надіслала О. ЯРОЩУК.

КОМЕНТАРІ ПОЕТИЧНІ ПРО СПРАВИ ПРОЗАІЧНІ

«Декілька років тому наш колгосп досить активно розпочав будівництво овочесховища. Звели навіть стіни. Та на тому будівництво й закінчилось. Простояли ті стіни до весни цього року й розвалилися. А голову колгоспу Зimu Галину Йосипівну це, видно, анітрохи не хвилює».

МЕШКАНЦІ с. Франківки Чернобаївського району Черкаської області.

НЕ СХОВАЄШ...

Розпочинаєм будувати,
Бува, аж надто вже завзято,
Неначе граєм на дуду...
Минає ж час.
А результати?
Іх просто — нуль.
Кінці б сховати...
Ta «результати» — на виду.

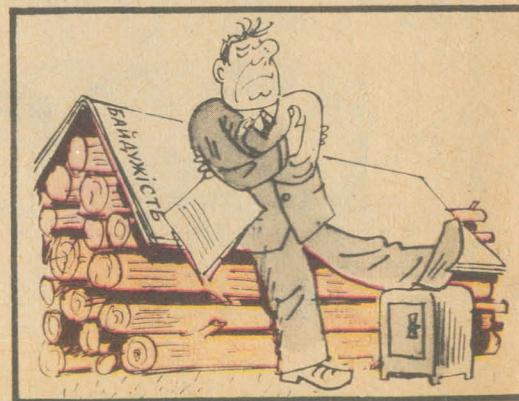
«Може, ти, Перче, знайдеш слова, які пробудили б совість нашого голови сільради т. Щербіни Івана Григоровича, змінили б на краще його ставлення до інвалідів Великої Вітчизняної війни і сімей загиблих. Двічі — ще у вересні позаминулого й серпні минулого років здавали ми голові сільради гроші на дрова, які виділено по рознарядці райсоцзабезу. Та до цього часу — ні дров, ні грошей».

О. І. ПІГУЛЬСЬКА.

с. Переїма Балтського району Одеської області.

НЕ ГОРІТЬ...

Коротка буде наша мова.
Навіщо зайве тут казати.
Байдужість —
це як мокрі дрова,
ти їх підпалюй —
не горять.
Валентин КИРИЛЕНКО.

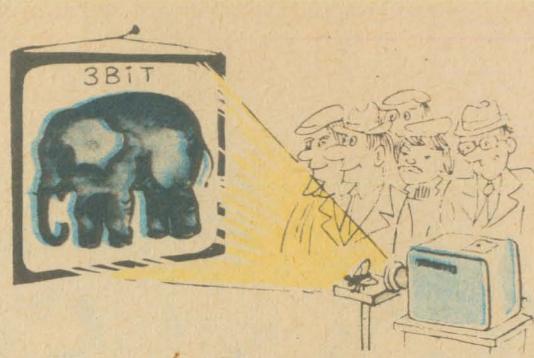
Мал. Б. КОЛІСТРАТОВА

Мал. Е. ГЕЛЬМСА

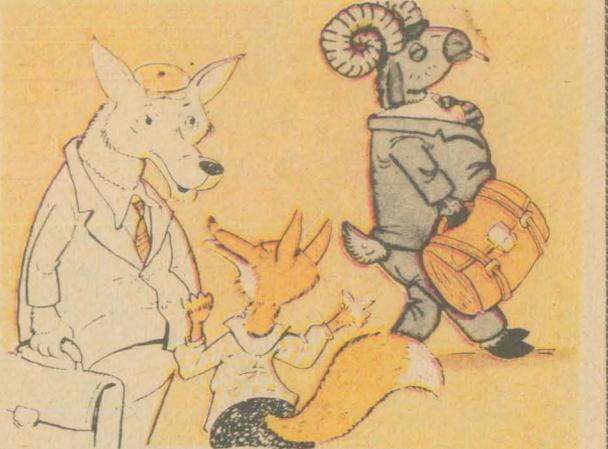
Мал. Е. РУЗИБОЕВА

— Дякувати долі, чоловіче, ма-
шина не постраждала!..

Без слів.

— Працівник він, звичайно, ні-
кудишній, зате дуже пробивний.

Отсканировал reduktorer
для rutracker.org

ВІДПОВІДЬ ПЕРЦЯ

«Іще й дівчина всміхнулась
З такою любов'ю,
Так, немов подарувала
Одразу карбованець».

М. Н-ий з Ворошиловграда.

— Для палкішої любові і точнішої
рими могла б і на десятку розщедри-
тись.

«Відмовити одразу? Ні.
Він вислухає вас уважно,
Хитнеться і зіткне поважно,
І аж тоді вже скаже: «Ні!»

Б. С-ий з Козятини.

— Попросіть буфетницю повторити!
Похитається-похитається та й підпише.

«Далі — бац! Мене під груди,
Батечку мій! Рідні люди!...
Тут як крикне:

«Ха!.. Те-те!..»
Зрозумів я —
ка — ра — те...»

П. К-ір з Вінниці.

— Ну, якщо «Ха!.. Те-те!..», то це
ж кожному зрозуміло!

«Веться стрічка,
Веться стрічка,
Не струмочок
І не річка.
Я по ній
Через місток
Сам прямую
В дісадок».

В. К-ов з м. Костянтинівки
на Донеччині.

— Група довгожителів запитує: а чи
не знаєте ви, випадково, адреси бабсад-
ка?

* Минуло вже півроку, як колгосп
імені Мічуріна здав до Доманівської
райсільгосптехніки два трактори Т-74,
а вони як стояли, так і стоять не
відремонтовані. Про отаку «оператив-
ність» керівників райсільгосптехніки
писалося в одному з листів, надрукова-
ному у № 14 журналу.

Після виступу Перца заступник голови
Миколаївської облсільгосптехніки
І. В. Каляк повідомив, що такий факт
мав місце. Нині трактори відремонтовано
і повернуто колгоспові. За слабкий
контроль за ходом ремонту тракторів
керівників Доманівської райсіль-
госптехніки позбавлено квартальної
премії.

першої необхідності, овочі, затверджено
розворядок дня. А для прийому склата-
ри підготовлено приміщення.

* Колгоспники села Кути (Івано-
Франківська обл.) поскаржилися редак-
ції на те, що у райвиконкомі не реагують
на їхні заяви та прохання відремонтува-
ти пішохідний місток через річку
Черемош.

Після втручання в цю справу «Перця»
голова виконкому Косівської райради
т. Ілик повідомив, що згаданий місток
відремонтовано.

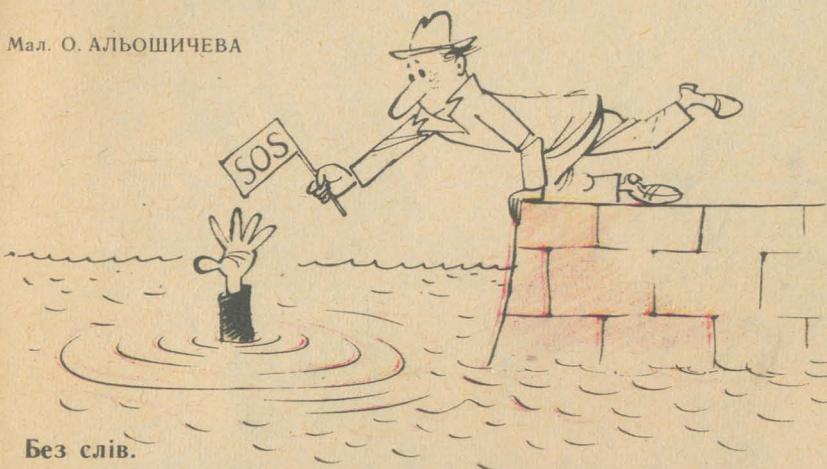
* Про те, що баню в селі Сальниця
(Вінницька обл.) давненько вже закри-
ли на ремонт, йшлося в листі жителів
циого села.

Голова Хмільницького райвиконкому
В. М. Хижняк сповістив редакції, що
баню капітально відремонтовано й вона
вже працює.

* Свого часу Полтавський завод
легкого машинобудування критикував-
ся за погану якість продукції — машини
КЛ-1. Заводські спеціалісти разом із
проектантами модернізували машину,
але випускати її модернізований ва-
ріант підприємство не мало змоги,
оскільки Головне управління по постач-
анню і збиту електротехнічної продукції
Держпостачу УРСР не дало під-
приємству комплектуючих деталей. Про
це йшлося у листі директора заводу
І. Тимченка, опублікованому в
№ 16 журналу.

Начальник «Укрголовелектро»
А. В. Мадеев повідомив редакції, що
завод одержав усе необхідне для випус-
ку нової машини.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА
(заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 21(1111)
(на українському языку).
Іздательство «Радянська Україна».

© Журнал «Перець», 1981 р.

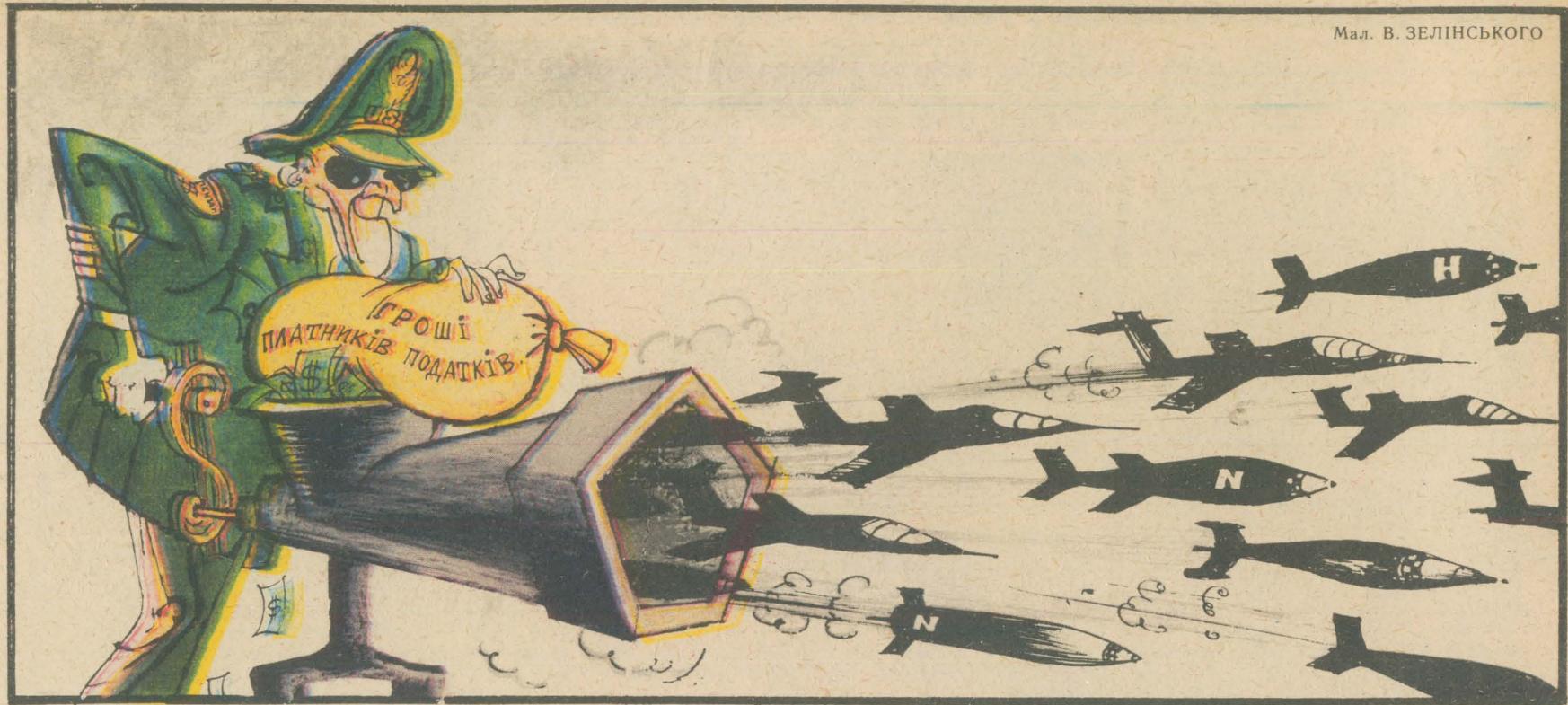
Рукописи не повертаються.

Здано до набору 01.10.81. Підписано до друку 21.10.81. БФ 13545. Формат видання 70×108/8.
Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 3.300.000. Зам. 04518.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Леніна комбінат печаті издательства «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовский проспект, 94.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

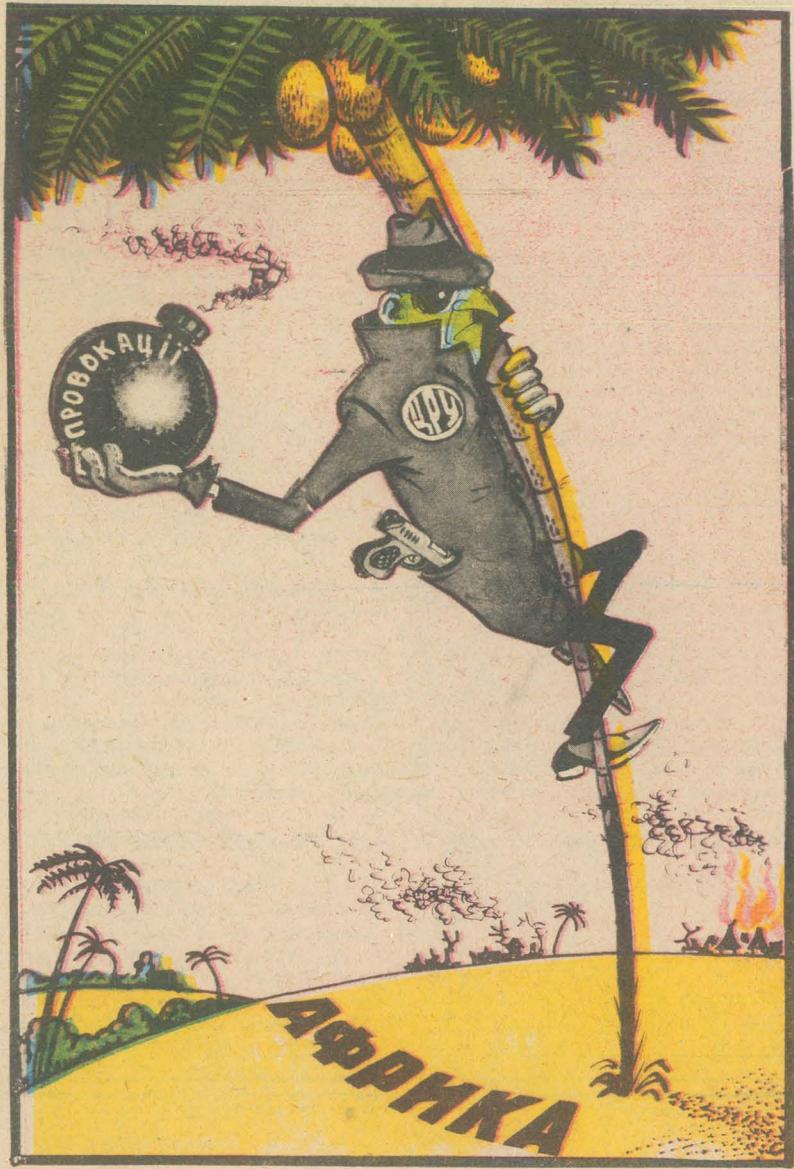
Перемелює...

У НЕЙТРОННІЙ АМЕРИЦІ

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

«Американська адміністрація публічно заявила про свій намір посилити підривні акції ЦРУ на африканському континенті».
(з газет).

Мал. А. БОРДУНІСА

Із своїм «кокосом».

— Ну, чого ви ото так переживаєте? Я вас уб'ю, зате ж сумочка залишиться зовсім цілою!